

Oči sivej farby

Každé ráno vstáva s tým istým pocitom. Nevedomosť. Nevie aké je počasie, nevie či sa mu niečo nestane, nemá pocit bezpečia, no aj tak sa usmieva.

Do parku blízko školy zvyčajne chodia iba žiaci, rodičia s deťmi a starší ľudia. Je tam pokoj a príjemné ticho, a preto tam rád chodí aj on. Blízko jeho nohy spokojne odfukuje jeho pes a Nick vtedy najradšej premýšľa.

„Mamiiii!“ vytrhol ho zo zamyslenia plač nejakého dieťaťa. Rýchle kroky, pravdepodobne matky, a potom utišovanie dievčatka bolo počuť až k nemu. Jemný šuchot listia a čerstvý vzduch sú vždy balzomom na jeho dušu. Rád sem chodil. Tu ho nikto neobskakoval a on si konečne mohol vydýchnuť. Bolo však načase ísť domov. Pevne sa držal vôdzky aby náhodou nespadol. Jeho pes mu spoľahlivo prerážal cestu pomedzi okoloidúcich.

Uponáhľaní ľudia neberú ohľad na druhých, ide im hlavne o to, aby všetko stihli oni. Preplnené ulice, hlučné autá, nepríjemní vodiči patria do tohto sveta, to chápem... Do kelu, ale prečo práve teraz keď tadiaľto idem ja? Som zvedavý, ako zase prejdem cez priechod... pomyslel si. Túto časť vychádzky nenávidel najviac. Aj po tisíci krát to bolo miesto kde to mohlo dopadnúť všelijako. Križovatku pozná ako svoju dľaň, no vždy sa bojí, že sa mu niečo stane.

Pomaly sa približovali. Jeho pes opatrne zastal na kraji chodníka pri križovatke. Nickovi sa zrýchlil dych a v rukách žmolil vôdzku. Čakal iba na rýchlejší zvuk ťukania semafora. Teraz. Opatrne vkročil na prechod spolu s ostatnými. Orientoval sa iba podľa zvukov naokolo, cítil, že ľudia prechádzajú okolo neho. Keď si bol už takmer istý, že mu to aj tento raz vyšlo pocítil náraz a spadol na zem.

„Si normálny? Ved' si ma mohol zranit'!“ zanádal niekto nad ním.

Agatha sa až teraz rozhládla okolo seba, aby zistila, aký magor ju zhodil z jej novej elektrickej kolobežky. Pohľad sa jej zastavil na ležiacom chlapcovi, ktorý sa akoby nevedel postaviť. Na chvíľu jej ho prišlo ľúto, ale hneď si zase spomenula si na svoju kolobežku. „Si si vedomý že si mi pravdepodobne poškodil moju kolobežku? Halóóóó...“ čupla si k nemu a zamávala mu rukou pred tvárou. Nič.

No pekne, prebehlo jej hlavou. Toto sa môže stať iba mne. Pomohla mu postaviť sa a potom zdvihla svoju kolobežku. Zdalo sa, že až na malé škrabance na riadidlách je v poriadku. Už sa chystala odísť, ale chlapec ju zastavil: „Prosím, pomohla by si mi prísť domov? Momentálne neviem akým smerom,“ uchechtol sa. Agatha sa práve chystala bez povšimnutia odísť, ale nemohla. Otočila sa k nemu a vtedy jej to došlo – on je slepý! To akože fakt? V živote som nevidela slepého človeka v tomto meste. Moje nervy Agatha...no tak maj srdce! Chytila ho pod pazuchu, vôdzku mu podala do voľnej ruky a kolobežku chytila do druhej.

„Ďakujem.“ povedal.

„Nemáš za čo. Tak kde bývaš?“ vzdychla si Agatha. Z vrecka bundy vytiahol pokrčený papierik so svojou adresou, ktorý jej podal. Cítil sa trápne keďže si dobre uvedomoval ako asi na neho to dievča pozerá a nemal chuť s ňou hovoriť. *To nie je ďaleko, premýšľala Agatha. Vôbec sa mi to nehodí, ale asi ho budem musieť odvieť až k dverám. Do kelu.*

„Ako sa voláš? Ja len...aby som vedela komu zazvoniť,“ povedala trochu nezvyčajne nahlas smerom k Nickovi.

„Som slepý, nie hluchý. Nemusíš kričať. A nefunguje nám zvonček, takže budem musieť zakričať.“ uškrnul sa Nick a rýchlo pokračoval v chôdzi. *Ďalšia, ktorá si myslí, že som na prítlač. Dobre som si všimol ten nezájum v jej hlase, hoci sa tvári, že mi pomáha.*

Ďalej kráčali potichu, nemali si čo povedať.

Agatha nebola zvyknutá niekomu pomáhať. Bolo jej to doslova proti srsti zaoberať sa inými... *Toto ticho je mi vrcholne nepríjemné, ale čo by som sa ho akože mala opýtať? Ani jeho meno neviem a ten somár vyzerá, že mi ho ani nemá v pláne povedať. Akoby to bolo ktoviečo.*

„Hmm...no a... Ako sa máš?“ *Bože, väčšia hlúposť ti nemohla napadnúť, však Agatha.*

Nick možno nevidel v akých rozpakoch je, no na sto percent vedel, že sa červená až za ušami.

„Mám sa ako ruže vo váze,“ usmial sa, „prežívam.“

Agathu jeho odpoveď zaskočila. *Nikdy som nepočula nikoho povedať niečo takéto. Ktovie kto je vlastne tento chlapec. Potuluje sa v jeho stave sám po meste...To nemá okolo seba nikoho kto by mu bol ochotný pomôcť?!*

O chvíľu zastali pred menšou bytovkou, ktorá vyzerala akoby sa išla každú chvíľu zrútiť. Kráčali smerom ku vchodu, keď si Nick uvedomil, že Agatha stojí na jednom mieste.

„Snáď si nečakala že bývam vo vile a dvere nám otvárajú vrátnici,“ uškrnul sa a s absolútnou istotou urobil krok ku dverám, kde na prvý šup chytil kľučku.

Celkom akoby ju videl, pomyslela si Agatha. *Takto zozadu by nikto nepovedal, že je slepý...Vyzerá ako každý iný chalan. Lenže aj tak bol nejaký...iný. Zo zamyslenia ju vytrhol výkrik: „Mamiiii!“* Agatha sa strhla a nechápavo pozrela.

„Vravel som ti že nám nefunguje zvonček,“ mykol plecami, „a iný spôsob ako to prakticky vyriešiť nám s mamou nenapadol,“ usmial sa, ale tentoraz tak naozaj, úprimne. Agatha dlho nevidela taký úsmev. Naposledy sa na ňu takto usmiala jej babka, keď... Pri spomienke na ňu Agathe trochu klesla nálada. Jej babka bola úžasná a láskavá žena, no nedávno zomrela. Agatha sa s tým stále nevedela vyrovnáť.

Z myšlienok ju prebral Nick: „Pomôž mi a nestoj tam ako soľný stĺp! Asi sme to nevymysleli až tak dobre...“ Agathu prekvapilo čo od nej chce, ale kupodivu sa k nemu pridala a spoločne kričali na plné hrdlo. Nič. Nakoniec sa nad nimi zľutovala jedna zo sused.

Agatha oprela kolobežku o schody pri bytovke a pevne dúfala, že jej ju nik neukradne. Spolu s Nickom a jeho psom sa prišli pred staré dvere. Zaklopala, no zdalo sa, že nik nie je doma. Skúsila to ešte raz, no stále nič.

„Mám nápad, ale pochybujem že to vyjde,“ povedala Agatha a vybrala si sponku z vlasov, „videla som v mnohých akčných filmoch, ako za pomoci sponky otvorí zamknuté dvere! Vyzeralo to celkom jednoducho a myslím, že na takýto veľký zámok by to mohlo zabrať.“ Sponku vykrúcala všemožnými spôsobmi, no dvere nie a nie sa otvoriť. „Dnes sa domov asi nedostaneš,“ s povzdychom si sadla na schody na znak porážky.

„Počkaj, veď to je skvelý nápad! Môžem to skúsiť? Síce som to dlho nerobil a...jednoducho teraz to bude asi dvojnásobne náročnejšie, ale čo môžeme stratit?“

Agatha mu podala sponku, a Nick tie dvere naozaj po chvíli šermovania v kľúčovej dierke nakoniec otvoril. Spokojne sa usmial. „Tak predsa len som to ešte nezabudol! S mojím ocnom sme takto otvárali babke špajzu a vyjedali jej z nej všetky dobroty. To on ma to naučil,“ hrdo sa pobúchal po hrudi a vkročil do bytu.

Vošli do malej predsene a vyzuli sa. Ich obývačka bola jednoduchá, ale pekná, čo ju prekvapilo. Podľa toho ako vyzeral celý tento dom si myslela, že vnútri to bude úplne strašné. Zrazu započuli nejaké zvláštne ťahavé zvuky...

„Moje nervy ona si zasa spieva tak, že nič iné nepočuje! To som si mohol myslieť. Mami?“ Nick sa vybral za zvukmi ženského hlasu a Agatha ho nasledovala. Vošli do kuchyne, kde pri šporáku stála žena, fakt komicky vrtela bokmi a pospevovala si akúsi pieseň z rádia. Agathe to okamžite vyčarilo úsmev na tvári a vtedy si ich všimla aj ona. Zjavne nečakala že jej syn sem dovedie cudzie dievča, no nejako to nerozoberala a milo sa na ňu usmiala.

„Ahoj, ja som Silvia, Nickova mama. Veľmi ma teší,“ podávala jej ruku a vzápätí ju tuho objala. Agatha to celkom zaskočilo. Silvia sa však tvárila, akoby sa poznali celé roky, Agathu usadila na starý gauč v obývačke a o chvíľu priniesla bylinkový čaj pre všetkých. Začali sa rozprávať a...rozprávali sa dlho a takmer o všetkom! Silvia rozprávala Agathe zážitky z práce, obchodov, dokonca jej ukázala zopár albumov. Nick sa smial a doberal si mamu pre jej spevácke umenie. Agatha sa cítila tak ako už dávno nie. *Ako je to možné že sa so mnou takto bavia? Ved' ma vôbec nepoznajú!* Bežali Agathe hlavou myšlienky počas pozerania si fotografií. Na jednej z nich zbadala celkom pekného pána a všimla si, že Silvia sa pri pohľade naňho zamyslene usmiala a rýchlo pokračovala ďalej. *Zvláštne. Kto to mohol byť? Celé je to tu také zanedbané...ani zvonček im nefunguje... Opraviť zvonček predsa nemôže byť také ťažké. Mój starší brat to nedávno zvládol asi za dvadsať sekúnd. To nemajú doma žiadneho chlapa?* Nick si na chvíľu odskočil a vtedy Agatha nabrala odvahu spýtať sa Silvie.

„Prepáčte že sa pýtam, no ani raz ste nespomenuli svojho manžela. Je niekde...odcestovaný?“ Veľmi ju to zaujímalo. Zostalo chvíľu ticho. Silvia zostala chvíľu ticho, ale napokon sa nadýchla a začala hovoriť.

„Vieš, pred pár rokmi Nick a jeho otec Filip spolu išli na chlapeckú jazdu. Nick mal vtedy osem a výnimočne sedel vpredu na prednom sedadle. Zbožňoval, keď si s Filipom mohli takto vyjsť. Boli nerozlučná dvojka. Lenže v ten deň proti nim išiel opitý vodič, ktorý ledva šoféroval. Filip ho videl a strhol auto tak, aby sa Nickovi nič nestalo a aby protiidúce auto nabúrало iba jeho stranu auta. Obetoval sa, aby zachránil Nicka. Nepodarilo sa mu to však úplne. Kúsky predného skla sa zapichli Nickovi do očí a tým mu poškodili zrak. Odvtedy je Nick slepý...“ Agathu to šokovalo. Niečo také nečakala ani vo sne. Zrazu si uvedomila, že Silvia to celé hovorí iba tak. Nevyronila ani jednu slzičku, nezatriasol sa jej hlas. *Čo ho nemala rada?*

„Po nehode som nemyslela na nič iné ako na Nickovo zdravie. Filip, bohužiaľ, na následky nehody zomrel, ale nechal mi tu Nicka. Svoju vernú kópu,“ dopovedala s úsmevom. „Som taká rada že si Nick po takej dlhej dobe našiel kamarátka.“

„Ale ja nie som...“ Agatha chcela vysvetliť, že určite nie je Nickova kamarátka, ale vtom sa vrátil Nick a Agathe sa zasekli slová v hrdle. Bavili sa spolu ešte dobrú hodinku a keď sa Agatha zdvihla na odchod, Silvia jej povedala: „Ak by si niekedy išla okolo, pokojne sa zastav. U nás sú dvere vždy otvorené.“

Celou cestou domov Agatha rozmýšľala o Nickovej rodine. On, slepý chlapec, to po otcovej smrti isto nemal jednoduché, no usmieva sa akoby nič. Jeho mama sa musela starať o domácnosť sama a prežívať žiaľ z tejto tragédie, no dnes sa smiala viac, než ona za celý mesiac. A ich otec Filip bol ten najodvážnejší človek o akom kedy počula.

Pri vchode do ich rezidenčného domu ju privítal vrátnik, a ona ho potichu odzdravila. Jej rodičia, ako inak, neboli doma. Práca. Skoro ráno odchádzajú, a neskoro prichádzajú. To bolo to, čo Agatha poznala skoro celý jej život. Samota. Detstvo prežila s opatrovatelkami, ktoré boli naozaj milé, no nevyrovnalo sa to jednej skutočne milujúcej osobe, ktorá by tu pre ňu bola každý deň.

Nasledujúci deň ju sprevádzali myšlienky o slepom chlapcovi a jeho matke. Po škole sa rozhodla zísť do parku naďaleko, aby si trochu vyvetrala hlavu a mohla nerušene premýšľať. Sadla si na starú drevenú lavičku a zavrela oči. Predstavila si ju a jej rodičov pri spoločnej večeri, ako sa rozprávajú a smejú zároveň. *Asi by som mala ísť domov, nech si stihnem urobiť úlohy...hm...čo robieva asi takto popoludní Nick?* Ušli jej myšlienky k chlapcovi zo včera. *Možno by som za ním mohla na chvíľku zísť. Áno, tak to aj urobím.*

Agatha ani nevedela, že jej kroky nasledujú tie Nickove. Aj dnes bol v parku. Kráčal pokojne, nikam sa neponáhľal. *Človek bez zraku musí mať nezaujímavý život,* pomyslela si Agatha, *Nikam poriadne nemôže ísť bez sprievodu. A vie si vôbec ešte predstaviť všetky tie chutné jedlá,*

svoju mamu a okolie? V hlave mala toľko myšlienok, že pritom sama nevidela Nicka, ktorý kráčal pred ňou.

„Bavíš sa, Agatha?“ znenazdajky sa otočil Nick.

Agatha si ani nevšimla že zastal.

„Ako vieš, že som to ja?“ opýtala sa šokovane.

„Neviem. To iba tvoje kroky sa nedajú prepočítať,“ usmial sa Nick. „Ako sa máš?“

Usmial sa. Znova. Znova sa usmial tak úprimne ako včera jeho mama. Vtedy si Agatha uvedomila, aké má šťastie. Môže vidieť všetko – svet okolo seba, ľudí, zvieratá, čokoľvek chce. Doteraz si také výnimočné veci nevážila. A už vôbec si nemyslela, že chlapec, ktorý má o jeden zmysel menej by mohol otvoriť jej oči.

Slepota, jej otvorila oči života.

autorka: Zuzana Badačová, 14 rokov